

WRRAAK

**beest
psychoopaat
engel
zykiest**

NANESA

Inkijkexemplaar

NANESA
WRAAK
beest
psYchopaat
engel
zY kiest

Eerste druk 2020
Copyright © Nanesa

Omslag vormgeving © Probeeld | Ambilicious
Illustratie profielfoto © Sigrid Coymans (Instagram: lilies_and_dahlias)
Omslagfoto © Katrien Goddet

Binnenwerk vormgeving Ambilicious
Redactie Nathalie lemaître | Ambilicious
Eindredactie Inanna van dan Berg \ Ambilicious
Copyright © 2020 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-93210-42-4 | NUR 305
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden veeleenvoudigd en/of openbaar gemaakt
worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

WRAAK

beest

psYchopaat

engel

zY kiest

Proloog

‘Op één bepaald moment komt er een eind aan de tirannie.’ Zo klinkt het in de kranten, op het journaal.

Welke tirannie? vraag ik me dan af. Er is hier geen sprake van tirannie, enkel van rechtvaardigheid. Rechtvaardigheid, het correct en eerlijk behandelen van anderen: dat is wat zij eist van de degene die het woord “respect” alle onrecht aandoet, die het woord en de betekenis ervan met de voeten treedt, het de grond in werkt. Respect is in mijn ogen net datgene wat mensen menselijk maakt. Wie respect voor zichzelf heeft, heeft dat ook voor een ander. Toch, in de jaren dat ik deze wereld bewandel, bemerk ik weinig gevoel voor rechtvaardigheid, evenmin voor respect.

Gedurende haar levensjaren heeft ze ervaren wat dat met een persoon doet, hoe het je kan kwellen, hoe het je ziel stukje voor stukje doet afbrokkelen tot er niets meer van overblijft.

Hoewel mijn acties ervoor zorgen dat ik meer en meer mezelf kwijt raak, blijf ik ervan overtuigd dat zij de zieke onmensen van deze wereld kan uitroeien, om nadien een gezuiverde eenheid over te houden. Een eenheid die enkel goedheid in zich meedraagt, dit overbrengt naar de nazaten, zodat er toch enige hoop bestaat op een betere wereld.

En ja, nu klink ik vast als één of andere ideoloog. Dat ben ik niet. Maar dat is zij naar mijn mening wel. Ik ben ervan overtuigd dat wij het nooit zullen meemaken, een betere wereld dan de huidige.

Het journaal en de kranten kunnen het einde van haar tirannie wensen, het zal niet gebeuren. Wij blijven vechten voor de ongelukkige, kleine, arme, mishandelde, misbruikte individuen, en zullen hun wrede barbaren op hun beurt laten meemaken hoe het voelt om hun eigen meedogenloze folteringen te ondergaan.

De tirannie stopt pas als de dood zich ermee bemoeit.

Laat dat duidelijk zijn.

Daar zit hij dan, Mister Big Shot, Grote Man, Dikkenek. Hij draagt een peperduur donkerblauw kostuum dat tot in de puntjes verzorgd is, een helder wit hemd, een das met assorti sokken, gedecoreerd met kleine lichtgele stipjes. Zijn zwarte lakschoenen blinken als spiegels, zijn donkere haren zijn doordrenkt met gel en staan plukje voor plukje langs elkaar geordend op zijn hoofd.

Alleen voelt hij zich nu net niet meer zo groot. Het voelt namelijk anders als een wildvreemde vrouw plots je leven ingewandeld komt en je verleidt tot leuke dingen, maar je bedot.

Nu zit hij daar, bang mannetje, bibberend op zijn stoel, geblinddoekt. Niet wetende waar hij is, wat ik van hem wil.

Dat is nochtans heel eenvoudig. Ik wil gerechtigheid.

Hij, de klootzak, heeft vele vrouwen gekwetst. Hij meent dat vrouwen een speelbal zijn.

Het wordt tijd dat iemand hem van mening doet veranderen, en daar ben ik - als vrouw - de geknipte persoon voor.

Toen ik jonger was, droeg ik mijn haren in lange lokken, ze vielen sluik langs mijn gezicht. Menig jongeman viel voor mijn charmes. Ik kon ze verleiden, als ik dat wilde. Ik was het ideale plaatje. Het gebeurde maar al te vaak dat ik aangeklampt werd door die achterlijke pummels die me absoluut hun aandacht wilden geven. Helaas kruisten dit soort walgelijke mannen destijds ook het pad van mijn zusje.

Ik was dan misschien ooit het ideale plaatje, desondanks heb ik er geen moeite mee om aan deze smeerlap duidelijk te maken dat het zwakke geslacht helemaal niet zo zwak is dan hij denkt.

Ondertussen ziet zijn gezicht al bont en blauw, zijn neus bloedt hevig. Tja, om hem in alle stilte te kunnen ontvoeren, moest ik hem tijdelijk het zwijgen opleggen. En dat heb ik allesbehalve zachtvaardig gedaan. Met behulp van een honkbalknuppel was het een eitje.

Ik wachtte hem in een verlaten straatje op. Ik droeg een prostituee op om hem te versieren en naar mij te leiden. Zonder één seconde bedenktijd, knalde ik de knuppel tegen zijn kalende kruin en betaalde zonder schuldgevoel mijn medeplichtige. Hij viel als een zak patatten steil voorover tegen de bakstenen muur. Hij was op slag bewusteloos. Even dacht ik dat ik hem vermoord had. Gelukkig bleek dat niet zo te zijn, want ik wilde me nog vermaken later deze avond. De krachtrainingen die ik

in het verleden uitoefende, kwamen bij het verslepen van dit levenloos ogende lichaam goed van pas. Zijn zware gestalte bemoeilijkte het proces aanzienlijk. Hem in de kofferbak van de auto krijgen, bleek moeilijker dan verwacht. Ik wiste mijn voetsporen en die van mijn walgelijke slachtoffer uit en vertrok naar mijn volgende bestemming.

De verlaten fabriek enkele kilometers verderop was de ideale plaats om hem naartoe te brengen. Ver genoeg van de beschaafde wereld en voldoende geïsoleerd, zodat zijn smeekbedes door niemand gehoord konden worden. De dikke betonnen muren vormden samen met het betonnen dak een perfect geluiddichte ruimte. Ik had vooraf de kleinste kamer uitgezocht in dit grote complex, eentje die ik veilig kon afsluiten tegen eventuele pottenkijkers. De oude kantine was perfect. Houten tafels en metalen stoelen onder een laag stof wachtten op een nieuwe taak. Ik was het beu hem achter me aan te slepen, hoewel het makkelijker verliep nu ik hem op een plastic zeil had gelegd.

In de kantine plaatste ik hem op een stoel. Ik bond hem stevig vast aan zijn handen en voeten. Daar zat hij dan. De ijdele egotripper op zijn krakkemikkige troon.

Nu bekijk ik het hoopje verdriet, dat zich zakenman noemt, van dichtbij. Ik vraag me af of iemand zo'n stuk onbenul wel zal missen op deze wereld. Mij lijkt van niet. In zijn portefeuille vind ik geen familiefoto's of dergelijke terug, geen teken van genegenheid naar anderen toe. Ook in zijn telefoon vind ik niets bijzonders, behalve foto's van zijn rijkdommen en veroverde onschuldige meisjes. Ongelooflijk hoe hij kon begaan in zijn gruwel. Deze egotripper behoort gestraft te worden. Beweging in mijn linkerooghoek doet me uit zijn papieren opkijken.

Zijn hoofd knikt voorwaarts terwijl hij kreunt. Mompelend produceert hij wat woorden.

'Waar ...? Wat ...?'

Ik neem een gammele stoel bij de rugleuning, keer deze om en zet deze vlak voor hem. Met mijn wijsvinger schuif ik de bebloede blinddoek langzaam omhoog.

Enkele knippertoestanden later opent hij zijn verleidende kwaaddoeners. Het wit van zijn ogen is bloeddorlopen. Zijn linkeroog is serieus opgezet, kleurt rood aan. De linkerkant van zijn slaap moet behoorlijk pijnlijk zijn, aan de verkleuringen van de kneuzingen te zien.

'Wat doe ik hier?' kreunt hij.

'Tja, wat doe je hier?' antwoord ik hem.

Hij is verbaasd een vrouwenstem te horen. Het is ook niet aan me te zien.

Mijn gezicht zit veilig verborgen onder een lederen masker, speciaal op maat gemaakt. Mijn lichaam verborgen onder vormeloze zwarte kledij, mijn handen omhuld door lederen handschoenen.

Hij kijkt me in de ogen. 'Ken ik jou?'

Lachend spreek ik hem toe. 'Neen, je kent me niet. Gelukkig voor jou, want dan had je hier al veel eerder gezeten! Of was je er nu gewoonweg niet meer.'

Ik sta recht en stap om hem heen.

Paniekerig schuifelt hij met zijn stoel. Ik plaats mijn zware legerlaars net tussen zijn dijen. Met zijn blik volgt hij mijn been vanaf mijn voet in de richting van mijn knie, waarna hij met moeite zijn ogen opslaat om me te bekijken.

'Wat wil je eigenlijk?' klaagt hij.

'Hmm, wat wil ik? Laat me even denken...'

Met mijn hand onder mijn kin tik ik op mijn onderlip.

Ik pauzeer en kijk hem aan, plaats mijn vingers op zijn voorhoofd, laat mijn hand langs zijn glad geschoren kaak glijden, waarna ik hem volop in het gezicht sla.

'Ik wil dat je je mening over vrouwen herziet. Simpel, niet?'

'Wat bedoel je?' probeert hij nog met een onschuldige blik op zijn smoel.

'Jij perverse vent! Wat bedoel ik? Dat weet je best. Vrouwen zijn geen lustobject, geen boksbal. Vrouwen zijn mensen met gevoelens!'

Hij kijkt me aan, wil iets zeggen. Ik leg mijn hand over zijn mond. Met mijn wijsvinger tegen mijn gesloten lippen maan ik hem aan stil te zijn.

'Ik heb je dossiers maanden gevolgd. Ik heb gelezen hoe jij de vrouwen behandelt, mishandelt, weggooit als vuil. En nu ga ik hetzelfde met jou doen. Net hetzelfde.'

Ik heb inderdaad de dossiers gelezen. Ik heb zo mijn bronnen om aan de nodige informatie te geraken. Hoewel het duidelijk om één en dezelfde man ging, kon geen enkele instantie net hem aan de daden koppelen. Hij handelde nochtans steeds op dezelfde brutale wijze. Hij verleidde een jonge vrouw op straat of in een discotheek, nam haar mee in zijn bespottelijk dure auto, bood haar champagne aan en beloofde haar een wereld vol rijkdom. Maar dat champagnesprookje was snel uit. Nog geen dag later werden de jonge slachtoffers ergens in een achterbuurt teruggevonden. Bont en blauw geslagen, hun haren uitgerukt, hun ribben of armen gebroken. Hij doofde zelfs zijn sigaretten op hun lichaam, met gruwelijke brandwonden tot gevolg. Ik heb de foto's gezien.

Ik heb de schaamte op de gezichten van de vrouwen gezien. En het ergste is dat geen van hen precies durft uit te spreken wat hen overkomen is!

Een nieuwe vlaag van woede raast doorheen mijn lichaam.

Ik leef me uit op zijn walgelijke gezicht. Mijn knokkels doen zeer. Toch ga ik verder tot het donkerrode bloed een weg vindt tussen zijn lippen en uit zijn mond spat. Het lijkt alsof dat me nog meer energie geeft. Dus geef ik hem nog enkele serieuze vuistslagen in zijn opgezwollen bierbuik.

Nadat hij bloed braakt, pauzeer ik even.

‘Stop, alsjeblieft,’ smeekt hij.

‘Hoe vaak hebben jouw slachtoffers datzelfde aan jou gevraagd?’ reageer ik koud.

Ik neem zijn kin in mijn hand, knijp met al mijn kracht zijn wangen samen.

‘Vertel het dan. Hoe vaak?’

Hij mompelt wat binnensmonds. Ik laat hem weer los, de afdrukken van mijn vingertoppen tekenen zijn wangen.

‘Ik weet het niet. Vaak?’ kreunt hij.

Het bloederige spuug druipt van zijn lip.

‘Ik vroeg je hoe vaak?’

‘Dat weet ik niet. Heel vaak!’ jammert hij.

‘Dus, dat betekent dat ik zo vaak mag slaan als ik wil? Dat ik je als boksbal mag gebruiken tot je gebroken bent? Want je wéét het niet meer?’

Heftig schudt hij zijn hoofd heen en weer.

‘Of misschien kan ik je beter verminken? Zoals de vele vrouwen die je mishandeld hebt?’

Van de tafel naast ons, neem ik een aansteker. Zijn aansteker. Toen ik het seksistische voorwerp in zijn broekzak vond, wilde ik het weggooien. Tot ik me bedacht dat ik het kon gebruiken om hem te laten afzien. Een glimlach verschijnt op mijn mond. Ik klem de gouden Zippo in mijn handpalm. Met mijn duim duw ik stevig tegen de naakte vrouw die de top siert. Het ding klikt open. Ik voel dat zijn ogen wanhopig de mijne zoeken, maar ik heb enkel oog voor de dansende vlam. Ook zijn sigaretten liggen naast ons op de tafel. Ik steek er één op. Het verbaast me dat ik de geur kan verdragen. Normaal word ik er misselijk van, want ik rook niet. Tot mijn grote vreugde kan de smaak me ook bekoren. Een zoete smaak van wraak vult mijn gehemelte. Ik blaas de ingeademde rook als een grijze wolk weer uit in zijn gezicht. Daarna trek ik nog één maal, tot het uiteinde vurig rood oplicht. Ik houd dat marteltuig in de lucht

en duw het met veel plezier op de rug van zijn hand uit. Hij kermt van de pijn. Zijn handen klemmen de leuning van de stoel vast. Zijn nagels krassen in het metaal.

Mijn gehele lichaam tintelt van vreugde.

Toch vind ik dit niet genoeg. Alleen vind ik er niets aan om telkens weer een sigaret op te steken, dus pak ik het even anders aan. Ik stop de peuk van de sigaret en de Zippo in mijn broekzak.

Met veel enthousiasme grijp ik de metalen tafel naast ons vast. Met al mijn kracht smak ik deze tegen de muur. Ik merk dat mijn walgelijke slachtoffer plots aardig veel geluid kan produceren. Het kan me niet deren. Opnieuw grijp ik de tafel vast. Ik smijt het ding voor zijn voeten. Hij slaakt een gil, bijna vrouwelijk. Ik lach hem toe. Daarna ruk ik één van de poten eraf. Handig, zo'n ding dat op een honkbalknuppel lijkt. Benieuwd of het net zo krachtig is.

Oorverdovend gekraak klinkt doorheen de ruimte. Het hout versplintert moeiteloos. Wanneer ik alles tot moes heb geslagen, raap ik de stukken hout bij elkaar. Het mormel kijkt toe hoe ik er een vuurstapel mee bouw. Om alles lekker te doen smeulen, voeg ik er nog wat karton aan toe. Het loonde om dit gebouw vooraf te inspecteren, dat karton komt handig van pas. Ik grabbel de Zippo uit mijn broekzak, laat het wiel voorzichtig over vuursteen glijden. Ik heb bewondering voor de krachtige vlam die zoent met het nog eenzame karton. Wat later wordt ook het hout in beslag genomen door deze onvermijdelijke hitte. De warmte van het vuur vult de koude ruimte.

Ik neem de metalen tafelpoot en houd het uiteinde in de hete vlammen.

Hij schreeuwt in paniek.

'Wat ga je doen? Laat me gaan!'

Ik til het metaal uit het vuur, bewonder het roodgloeiende uiteinde. Langzaam laat ik mijn hand over de staaf glijden tot op het punt waar de hitte ondraaglijk wordt.

Vastberaden keer ik me om, stap met grote passen naar hem toe. Hij wringt zich in allerlei bochten om los te komen. Zonder treuzelen plaats ik het gloeiende metaal tegen zijn rug. Het geluid van schroeiend vlees dringt mijn oren in. Hij schreeuwt moord en brand, smeekt mij om te stoppen.

'Oh, wil je dat ik ermee stop? Mag ik nog eens vragen wat jij deed als jouw slachtoffers dat vroegen?'

Hij schudt met zijn hoofd.

'Juist. Jij hield niet op, dus ik ook niet.'

Ik loop terug naar het vuur. Ik kijk hem aan, steek de punt van de

staaf weer in de vlammen. De tranen rollen over zijn wangen, toch brand ik meermaals de hete punt in zijn behaarde rug. Zijn kreten galmen door de ruimte. Hij kucht zijn rokerslongen uit zijn lijf.

Hij is meelijwekkend, maar medelijden heb ik niet. Dit is zijn verdiende loon.

Ik doof het vuur en grabbel in mijn rugzak.

'Je hebt hun gezichten en lichamen verminkt. Je hebt hen vernederd. Je ontnam hen hun vrouwelijkheid. En ik zal jouw mannelijkheid ontnemen. Wat denk je daarvan?'

Zijn ogen sperrren wijd open wanneer hij de kniptang in mijn hand ziet. Zijn gezicht wordt lijkwit. Hij schreeuwt het uit. Geen probleem, want niemand kan hem horen, tenzij ik dat wil. Ik stap op hem af. Zijn benen willen alle kanten op spartelen. Zijn handen omklemmen de leuning. Het touw brandt in zijn polsen en enkels. Ik leg mijn hand op zijn schouder, de kniptang tegen zijn oor gedrukt. Hij bibbert, zijn gezicht is bezweet.

Ik heb hem net waar ik hem hebben wil.

Met mijn andere hand duw ik een doek, gedrenkt in chloor, onder zijn neus.

Onmiddellijk leg ik hem op de grond, maak hem los en verwijder wat nog resteert van zijn kleren.

Edmond

‘Verdomme. Die verdomde snertsirenes altijd.’

Ik merk dat mijn collega’s mijn gemompel hebben opgevangen en elkaar gniffelend aankijken. Ik vind er niks grappigs aan. Mijn trommelvliezen zien er behoorlijk door af. Ik zal nog uren een ellendig constant gepiep horen, waardoor ik vannacht heel waarschijnlijk geen oog zal kunnen dichtdoen. Met gefronste wenkbrauwen stuur ik hen naar een plek wat verderop.

Ik probeer me te concentreren op hetgeen dat me te wachten staat. Ik ben inmiddels tussen de politiewagens en uiterst vervelende journalisten door gemanoevreed, om nadien onder de blauwwitte linten door te kruipen. Als mijn blik die van Nena en Dean kruist, weet ik het al zeker: we hebben prijs, jackpot, een cadeau in de schoot geworpen gekregen.

Nena duwt haar fototoestel onder mijn neus. Op het scherm kan ik duidelijk de befaamde woorden lezen: “praat en je sterft”. Wat verderop zie ik hem op een brancard liggen, trillend als een rietje, ingewikkeld in zilverachtige folie.

‘En, heeft hij al iets gezegd?’ vraag ik Nena. Ik kan het antwoord al raden.

Ze schudt haar hoofd, waardoor de paarse lokken in haar paardenstaart heen en weer dansen. Ik zie de frustratie in haar donkere ogen, die op dit moment nog donkerder lijken.

‘Jij mag proberen, Ed. Ga je gang.’